

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi H. Spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.,
obecnie Syndyka Masy Upadłości H. Spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej z
siedzibą w W.

przeciwko S. Spółce jawnej w W.

o uchylenie wyroków Sądu Arbitrażowego ad. hoc I i ad. hoc II,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od S. Spółki jawnej w W. na rzecz H. Spółki z o.o. w
upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.800 (tysiąc
osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna to środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś ogólnie dostępny środek zaskarzania orzeczeń

sądów niesatysfakcjonujących strony. Interes prywatny skarżącego uwzględniany jest tylko o tyle, o ile może stać się podłożem interesu ogólnego. Założenie spełnienia wymagań zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. realizowane być może przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających spełnienie publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej, które przewidziane zostały w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

S. Spółka Jawna z siedzibą w W. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) uzasadniła nieważnością postępowania, potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 3, pkt 2 oraz pkt 1 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku zarzut nieważności postępowania nie został poparty żadnym szczegółowym wywodem prawnym poza odwołaniem się do przesłanek z art. 379 pkt 1 i 3 k.p.c.

Zarzut niedopuszczalności drogi sądowej jest oczywiście bezzasadny, gdyż Sąd rozpoznał niniejszą sprawę w trybie przewidzianym przez ustawę, czyli ze skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego (art. 1025 i n. k.p.c.).

Nie sposób także uznać, że z powodu omyłki w komparycji, doszło do przekroczenia granic orzekania i naruszenia zakazu orzekania w sprawie cywilnej prawomocnie osądzonej.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć oraz że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK

325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11 - nie publ.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W orzecznictwie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym skarżący, powołując się na wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego, powinien je sformułować, wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których ono się wyłoniło, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto wykazać, że jego rozwiązanie jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04 - nie publ.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11 i z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13 - nie publ.).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia w konfrontacji z lekturą zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi któraś ze wskazanych powyżej przesłanek.

Skarżący postulując potrzebę wykładni art. 398³ § 3 k.p.c. nie dostrzega, że norma ta pozostaje w ścisłym i logicznym związku z art. 398¹³ § 2 k.p.c., a nadto przepisy te są jednolicie interpretowane (por. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2015 r., V CSK 125/14, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1997 r., II CKN 180/97, OSNC 1997, nr 12, poz. 202).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaś o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 w związku z art. 99 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2 i § 10 ust. 1 pkt 4 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013, poz. 490, ze zm.).

jw

r.g.